

Allah demedikçe

Zindan... Taş duvarların arasında geçen uzun geceler... Sessizliğin içinde yalnız bir kalp ve yalnız bir dua... Hazret-i Yûsuf (aleyhisselâm) o dar hücrede yalnız değildi. Onunla beraber sabır vardı, teslimiyet vardı ve Rabbine yönelen bir kalbin derin niyazı vardı.

Bir gün zindandan çıkacak gibi görünen bir kapı aralandı. Zindandaki iki mahkûmdan biri

serbest kalacaktı. Hazret-i Yûsuf (a.s) ona döndü ve şöyle dedi: **أَذْكُرُنِي عِنْدَ رَبِّكَ**

“Efendinin yanında beni an.”

وَقَالَ لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ؟ فَأَنسِيَهُ الشَّيْطَانُ
ذِكْرَ رَبِّهِ؟ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ؟

Ve (Yûsuf) doğrusu içlerinden kurtulacak olanın o olduğunu zannettiği kimseye: “Efendinin yanında beni an! (Umulur ki beni bu durumdan kurtarır)” dedi. Fakat şeytan ona, efendisine anmayı unutturdu da (Yûsuf) senelerce zindanda kaldı.

(Yûsuf, 42)

İşte bu hadise büyük ariflerin kalbinde derin bir ibret bırakmıştır. Büyük zahid **Mâlik bin Dînâr** bu kıssayı anlatırken şöyle bir rivayet nakleder: Hazret-i Yûsuf (a.s) o anda bir kula yönelince Rabbinden bir ikaz geldi ve zindan müddeti uzadı.

Bunu işiten tâbiînün büyük imamı **Hasan-ı Basrî** her defasında gözyaşlarını tutamaz ve şöyle derdi: “Başımıza bir sıkıntı gelince hemen insanlara koşuyoruz. Bu hâlimizle âkıbetimiz ne olacak?”

Resûlullah (sallallâhu aleyhi ve sellem) de bu kıssayı hatırlatarak şöyle buyurmuştur:

“Allah kardeşim Yûsuf’a rahmet etsin! Eğer o şarabdâra: ‘Efendinin yanında beni an’ demeseydi, zindanda daha uzun süre kalmayacaktı.”

Peygamberlerin makamı son derece yüksek olduğu için, **onlardan beklenen tevekkül derecesi de çok daha yücedir.** Bu sebeple bazı âlimler, Hazret-i Yûsuf’un bu sözünü günah olarak değil; **o yüksek makama tam uygun düşmeyen, daha yüksek bir**

tevekkül derecesine nazaran eksik görülen bir hâl olarak değerlendirmişlerdir. Mesele, peygamberlerin eriştiği **tevekkül ve teslimiyet makamının inceliğidir.**

Bu yüzden bazı büyük âlimler şöyle ifade etmişlerdir: Peygamberlerin makamı çok yüksek olduğu için, onların hayatında en küçük bir hal bile ilâhî terbiyeye vesile olur. Peygamberlerin yüce makamı düşünüldüğünde “bizim için evlâ olanı, onların terk etmesi” şeklinde değerlendirilir.

Ve bu hâdise bir ceza değildir. Peygamberlerin hayatındaki imtihanlar **azap değil, terfi vesilesidir.** Onların çektiği sıkıntılar: kalplerini saflaştıran bir rahmet, derecelerini yükselten bir lütuf, Rablerine yakınlaştıran bir ikramdır.

Kur’ân da bu hâdiseyi anlatırken Yûsuf (a.s)’ın zindanda kalmasını şöyle bildirir:

فَأَنسَاهُ الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ

“Şeytan ona efendisinin yanında Yûsuf’u anmayı unutturdu. Böylece Yûsuf zindanda birkaç yıl daha kaldı.”

Yûsuf Suresi 42. Ayet

Ey Nefsim!

Hazret-i Yûsuf’un (aleyhisselâm) zindanını dinliyorsun... Onun sabrını anlatıyorsun... Onun tevekkülünü övüyorsun... Ama kendi hâline hiç bakıyor musun?

O büyük peygamber, bir anlık sebebe yönelik sebebiyle yıllarca daha zindanda kaldı diye ibret alıyorsun; fakat sen başına küçük bir sıkıntı gelince hemen insanlara koşuyorsun.

Bir kapı kapanınca hemen başka bir kapı arıyorsun. Bir iş zorlaşınca hemen bir insana tutunuyorsun. Bir darlık gelince hemen sebeplere sarılıyorsun.

Peki ey nefsim! **Ne zaman Allah diyeceksin?** Ne zamana kadar kurtuluşu insanlarda arayacaksın? Ne zamana kadar kalbin sebeplere dayanacak?

Unutma! Allah demedikçe kesretin zindanında mahkûm kalır, vahdetin sultanına ulaşamazsın.”